

A holló*

Se a már deresedő öreg kutya, se a fiatal azon a délutánon nem a följáró felé indult, hanem a kis utcák szántóföldekig kijáró vége felé, szagnyomon, a gizgazzal benőtt kocsiúton, de amelyen kerékvágás már régtől fogva nem is lát-szott, s ahova arra vagy távolabb lakók is, épít-kezők hordtak ki régebben kacatot, limlomot.

A második utca végénél nagy, fekete mada-rat vettek észre. A földön lépkedett, lassan, azt gondolta a férfi és az asszony is, hogy beteg a

madár. És nézelődtek, találgatták, honnan az ott. Másik nem volt, bárhogy tekingettek. Furcsállot-ták ezt, de tudomásul vették a madarat. Ha ott van, hát legyen. Amikor felé indultak a kutyák, a madár nem ijedt meg, szembefordult velük. Ha-talmas csőre és karmai voltak. A férfi meg akarta fogni, hogy megnézzék, mi baja lehet, mert kó-kadtnak látszott, de a madár gyorsított a járásán; könnyeden föllebbent egy fasuhanc ágára, s fo-gódzott erős karmaival. A kutyák megindultak be az utcába, nem érdekelte őket tovább a madár. Az meg tán, hogy bizonyítsa, nem fél tőlük, le-rebbent az ágról, és egész alacsonyan repült el fölöttük. Akkor a kutyák gyorsítottak, és kisza-ladtak a széles aszfaltra, a sugárútra, ahogy a férfi elnevezte a csakugyan szélesre, szellősre szabott városszéli utcát.

Amikor annak idején elkészült az utca asz-faltozása is, végének mindkét oldalán tetsze-tős táblát helyeztek betonlapzatra, szokásos szöveggel. Az egyik táblát frissiben el is lopták anyagáért – bronzból voltak a táblák –, a forgal-mat meg vagy nem merték, vagy nem akarták korlátozni, így kényükre-kedvükre roboghattak az új úton súlyos nyergesek is. Ennek hamar lát-szata lett, megrepedezett, beszakadozott-omla-dozott az úttest, kezdődhetett a javítása.

Másnap az asszony ment a kutyákkal, akkor is a kertek aljának. Vízet vitt, hogy ha ott talál-ja, és kell, megithassa az eltikkadt, gazdátlan madarat. És ott volt a madár, és kislányok is az utcában. Az asszony letette a vizet a földre, hű-vös helyre, majd odamegy a holló, és iszik, ha szomjas lesz. De a kislányok mondták, hogy nem gazdátlan a madár, a táncosok házá-nál van otthona, ahol olajfa is áll az udvaron, és gondját viseli, eteti, itatja a család.

A következő reggelen, amikor az asszony ki-ment a konyhába, azt látja a függönyön át, hogy a holló ott áll kint az ablakpárkányon, és néz be.

Ezen nagyon meglepődött, és meg is illetődött, mert biztos volt abban, hogy ez nem lehet más, mint a madár hálójának kifejezése az előző napi szomjat oltó vízárt. Tudta, hogy a holló nagyon okos madár, de azon mégis eltűnődött, hogy talált el az ő házukhoz, ahol azelőtt még bizonyára soha nem járt. Amíg gondolkozott ezen, elköszönésként bekopogott hatalmas csőrével a madár az ablakon, a következő pillanatban meg egyetlen nagy lendület, s már oda is volt.

Legközelebb azon a másik széles utcán látták a madarat, ahol a régen elültetett platánfák végre

már növekedésbe kezdtek a mindkét irányban jó tágas zöld mezőben. Ott állt a madár feszesre zárt szárnyakkal a téglából rakott rusztikus, falain besüllyesztve elhelyezett, vésett betűs, csiszolt kis táblákkal, kicsi haranggal is ékesített építmény csúcsán. Feszes, megkövült tartásban, az őrzésére bízott, nagy aranygyűrűvel a csőrében a holló.

S áll ott a fekete corvus, de nincs a kis harang. Tartókarjai üresen csüngnek alá.

– Megcsúfolták nándori diadalunkat – mondja keserűen, aki látja.

* Részlet a közeljövőben megjelenő *Városszélen* című kisregényből.